

»Proč!« je ponovila s srditim prezirom ter ga motrila s plamenom v očeh.

Stal je kakor zadet, nato pa se je zgnil in odstranil negotovih korakov. Čoln je ležal pre-

vrnjen v pesku in Vid je sedel nanj, kakor bi mu bilo vzelo moči. Z rokama je podprl glavo in pogled uprl v tla. Z vso silo se je trudil, da bi si razložil, kaj se je pravkar dogodilo.

Monolog.

Kaj ti ostalo je od mladih dni
po sanjah, vseh sladkostih, vseh spoznanjih?
Srce molči in v tisoč se vprašanjih
s slastjo asketsko biča in mori.

Kaj mučiš se? Da se ti uganka ugank,
tvoj lastni duh, nazadnje razodene,
v brezmejnost, k sebi teme vse razklene
in ugledaš se brez sanj, brez spon, brez zank?

Življenje, trda stena pred menoj,
ko klešem vate, kdo mi odgovarja?
Z obupom se zasulega rudarja
poslušam in zaman si kličem: — Stoj! —

Alozij Remec.

Molitev.

Gospod, srce je vztrepetalo:
izgubljeni sin!
Ugasnil luč sem, ki si mi jo vžgal sred duše.
Kakor kamen sem sred globočin, sred temnih vod življenja.
Padam in ni tal.

Visoko v Tvoji zarji sije večnost, sije paradiž.
Odsev vijolični nad mano, misel nanj,
keruba z mečem plamenečim, Golgato in križ
mi riše v temo zemskih sanj.

A jaz sem kamen v oceanu.
Padam in ni tal.
Le ena prošnja v meni tli:
Gospod, ta kamen v školjko izpremeni!
Ko dvigneš in ko bom trepetal
v nadsolnčnem žaru Tvojega očesa,
trpljenje — biser — samo naj ostane v meni,
vse drugo naj skopni, sprhni!

Alozij Remec.